

— 'Ο Μεγαπάνος, τὸν ἐρωτᾷ ὁ Πρόεδρος, διατί ἐπέζε-
τὸν Βελέντζα;
— Διὰ τὴν καλὴν ἀλύπτει!

Φίλιπ. Θεαγένης.

Καὶ αὐτὸς ἐξ ἀκοῆς καταθέτει μερικά γεγονότα περὶ τοῦ
ἐλλείμματος, τὸ ὁποῖον, λέγει, ἦτο πασίγνωστον καὶ τρό-
πον τινὰ ἀπορεῖ πῶς τῷ ἀπευθύνεται ἐρωτήσις περὶ τούτου!
— 'Απὸ τὸν καιρὸν, λέγει, τῆς ἐπαναστάσεως ἐγένετο λό-
γος ἐν Ὁθήναις περὶ τοῦ ἐλλείμματος!
"Ἐχομεν λοιπόν, βλέπετε, δύο ἐπαναστάσεις, θέλει νὰ εἴπῃ
ὁ μάργος, καὶ ἀπέρχεται.

(ἀκολουθεῖ)

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τοὺς βλέπετε, 110 εἶναι οἱ συμπολιτευόμενοι καὶ 37 μό-
νον οἱ ἀντιπολιτευόμενοι, εἰς τὴν τελευταίαν τῆς Βουλῆς συ-
νεδρίασιν. "Ἐμειναν τόσοι οἱ ἀντιπολιτευόμενοι φοβηθέντες μὴ
τοὺς ἐπιτεθοῦν οἱ Μάνδαλοι τῆς Δεξιᾶς; "Ὁχι, ἀλλ' ἀνεχώ-
ρησαν εἰς τὰς πατρίδας των ἢ μένουν ἀκόμῃ εἰς Ἀθήνας,
ἀλλὰ δὲν προσέρχονται. Εἶναι χριστιανοί, εἶναι οἰκογενειάρχ-
ται, ἔχουν κοινωνικὰ καθήκοντα. Διὰ τοὺς συμπολιτευομένους
ὅμως, Πατρίες, Χριστὸς, Χριστοῦγεννα, παδιὰ, οἰκογένεια,
τσουρέκια, κότες, ὅλα αὐτὰ ἐμπεριέχονται ἐν τῇ Ἐξουσίᾳ,
ἐπομένως, δὲν τὸ κοινοῦν. "Ἐάν ἦσαν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι
Κυβέρνησις καὶ οἱ συμπολιτευόμενοι ἀντιπολίτευσις, τότε οἱ
πρῶτοι θὰ ἐφαντάζοντο τὸ Χριστὸν γεννηθέντα ἐπὶ τοῦ Βή-
ματος τῆς Βουλῆς, ὅπερ θὰ ἦτο ὁ σταυλὸς ὅσον δι' ἄλλα,

λομεν ἐξακολουθήσει τὴν εἰς ἀρμὴν ἡμῶν καὶ κοπιώδη πε-
ζοπορίαν.

'Αλλ' ἀρκούντως ἐπλανήθημεν ἐν τῷ γενῷ ᾧ βαδίζομεν
ἥδη ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου.

'Ο Ἰωάννης Βενδίκης (τὸ ὄνομα τοῦτο εἶχε δώσει ὁ Μη-
ναῖς, ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται, εἰς τὸν τραυματίαν τὸν
νοσηλευόμενον ὑπὸ τῆς γραίας Φορκίνας) εἶχε λάβει τὸ ὄνομα
τούτου, ὅτε ἀπῆλθεν εἰς Βενετίαν πρὸ τινων μηνῶν, συνοδευ-
όμενος ὑπὸ τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ ἐταίρου Μηνᾶ. Καὶ εἰς ἄλ-
λους μὲν τὸ ὄνομα τοῦτο ἐφαίνετο παραγόμενον ἐκ τοῦ βενέ-
δικο, εὐλογῶ, εἰς ἄλλους, δὲ ἐκ τοῦ βίνδικο, ἐκδικούμαι. Ὑπὸ
τὸ αὐτὸ ὄνομα τὸν εἶχε γνωρίσει καὶ ὁ ναυτὴς Καρτάτσας,
αὐτὸς ἐκεῖνος, ὅστις εἶχε λάβει ποτὸν τι φλωρίων παρὰ τοῦ
Μάρκου Σανούτου διὰ τὰ χασομέρια του, καὶ διὰ τὴν περὶ
τῆς ἐν Βενετίᾳ παρουσίας τοῦ Ἰω. Μούχρα καταγγελίαν.

'Ο αὐτὸς Ἰωάννης Βενδίκης εἶχεν εὐρεθῇ ὑπ' εὐσπλάγγνου
τινὸς ἀλιέως πρῶταν τινα τετραυματισμένος καὶ ἡμιθανὴς
ἐπὶ τινος ἐρήμου παραλίας οὐχὶ μακρὰν τῆς Βενετίας καὶ
εἶχε τύχει περιθάλψεως παρ' αὐτοῦ. 'Ο αὐτὸς εἶχε κρούσει
νύκτα τινὰ τὴν θύραν τῆς γνωρίμου του, τῆς χειρομάντιδος
καὶ νοσοκόμου Φορκίνας, καὶ εἶχε νοσηλευθῇ ὑπ' αὐτῆς ἐπὶ
τινας ἡμέρας.

'Ο αὐτὸς Ἰωάννης Βενδίκης ἦτο, φαίνεται, ὁ ἀνὴρ ὅστις
ἐπάλασε κατὰ τινα νύκτα μὲ τὸν Μάρκον Σανούτον τὴν προ-
μερὰν ἐκεῖνην πάλιν, ἐξ ἧς ἀμφότεροι ἐξῆλθον, ὡς ἐκ θαύ-

θὰ μετεβάλλοντο τινὲς ἐξ αὐτῶν εἰς τοιαῦτα, καὶ μάγοι
φέροντες δῶρα θὰ ἦσαν οἱ ὑπουργοί· οἱ δὲ νῦν συμπολιτευό-
μενοι θὰ ἦσαν καλοὶ χριστιανοί, καλλίτεροι οἰκογενειάρχαι,
καλλίστοι πατριῶται.

Καὶ τὸ συμπέρασμα; Πῶς νὰ μὴν φοβῆσαι τοιοῦτους ἀν-
θρώπους ἐν ἔτει προοδευτικῶ λήγοντι 1882, θυσιάζοντας
τόσα τιμαλφῇ πράγματα ἐξ ἀπλῆς φιλοπατρίας;

Αἱ δύσεις αὐτῶν τῶν ἡμερῶν ἀποτελοῦσι τὰς θελκτικω-
τέρας καὶ χορῶν καὶ μουσικῶν συμφωνιῶν καὶ θεατρικῶν πα-
ραστάσεων ἐσπερίδας. Ἐκεῖναι αἱ συχναὶ ἐναλλαγαὶ τοῦ ὀ-
ρίζοντος συγκροτοῦσι μπαλέτο ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς νὰ εἴπωμεν
τὸ *Excelsior*, τῶν σκηνογραφικῶν στιγμηθῶν χρωματιζομέ-
νων ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ ζωγράφου. Δὲν εἶναι πλέον γαλανὸν τὸ
γαλανόν, ῥόδινον τὸ ῥόδινον, χρυσοῦν τὸ χρυσοῦν· ἀλλ' εἶναι
εἰς ἑκατομμύρια ὀφθαλμῶν γλαυκωπιδῶν χυνόμενα ῥόδα καὶ
σπειρόμενος εἴτα χρυσὸς διὰ τὰς κατακλίσει καὶ ἔπειτα
ἀπλούμεναι τριανταφυλίαι ταινίαι ἐπὶ τῶν συμπαιθτικω-
τέρου γαλανοῦ χρώματος ἐσθῆτων καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὡς λευκαὶ
ὀπτασίαι κατάλευκοι νυμφικοὶ πέπλοι, καὶ ἀνοίγοντ' ἔπειτα
χοροὶ καὶ κυνηγοῦνται ἢ ἀγκαλοχοροῦσι σύννεφα κυανοροδό-
λευκα καὶ πάλιν μία πορφύρα ἀνατέλλει, ὡς νὰ βλέπῃς ὅτι
ἔρχονται οἱ βασιλεῖς καὶ σκορπᾷ πρὸ τῶν ποδῶν των ῥόδα
καὶ μενεξέδες ἀπὸ ἀργυρῶν δίσκων σειρὰ θεαπόντων καὶ
τότε ὀνειρεύεσαι νομίζων ὅτι ἐνωτίζεσαι βαθεῖαν ἐλαφρὰν
μουσικὴν ἢ ὅτι ἐν συνοδίᾳ μὲ ἀγγελικὸν κορμὶ μὲ τὸ ὁποῖον
ἐχόρευσε ἐπὶ διδανίου ῥοφᾶς ἀναφυκτικόν, διότι αὐτὴ
ἡ οὐράνια δύσις σὲ πληροῖ βρυστῆς γαλήνης ἐν ἧς κολυμ-
βοῦν οὐ μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ σου, ἀλλὰ ὅλος ὁ ὀργανισμὸς
σου! Μὴν περιμένετε μόνον τὴν πρῶταν, ἥτοι τὸ τέλος τῆς
δύσεως· καθὼς εἰς τοὺς χοροὺς ἐάν τυχόν δὲν σπεύσετε νὰ
φύγετε μὲ τὰ φανάρια ἢ τὴν σελήνην, ἀλλὰ σὰς προκατα-

ματος, ζῶντες εἰσέτι, ἀποῦ εἰδείξαν ἀντοχὴν καὶ καρτερίαν
ἀπίστευτον. Ὡς φαίνεται δέ, ὅτε ὁ Ἰω. Βενδίκης ἐρρίφη εἰς
τὴν θάλασσαν κατόπιν τοῦ Μάρκου Σανούτου, τοῦ εἶχεν ὀ-
λισθησεὶ καὶ ἐκφύγει ἀπὸ τῶν χειρῶν τὸ λίαν ἡκονημένον καὶ
αἰχμηρὸν ἐγχειρίδιον, ὅπερ ἐκράτει, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠδυν-
νήθη νὰ φονεύσῃ τὸν ἐχθρόν του. 'Ο δὲ Μάρκος Σανούτος εἶχε
χάσει τὸ φονικὸν ὄπλον, ὅπερ εἶχεν ὑπὸ τὰ ἐνδύματά του ἐπ'
αὐτῆς τῆς γονδόλας, ὅπερ οὐχὶ ἀπίθανον.

'Ο αὐτὸς Ἰωάννης Βενδίκης εἶχε πέμψει τὸν ἀκόλουθον αὐ-
τοῦ Μηνᾶ εἰς Πάτρμον, πρὸς ἀνέυρεσιν γυναικὸς τινας, ἧς τὰ
ἔχνη εἶχεν ἀπολέσει πρὸ πολλοῦ, αὐτὸς δὲ ἔμεινεν ἐν Βενετίᾳ
κρυπτόμενος καὶ μηδὲν ὀριζόμενος ἐπάγγελμα ἔχων, δαπα-
νῶν χρήματα ἀρειδῶς πρὸς φιλοφροσύνην τῶν ναυτικῶν καὶ
τῶν κατωτέρων ὀργάνων τῆς ἐξουσίας, καὶ παραμονεύων καρ-
τερικῶς τὸν ἐχθρόν του. Καὶ ἐνομίζετο μὲν παρὰ πᾶσι μυ-
στηριώδης πρόσωπον, ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ἐνοχλήσῃ αὐτόν,
ἐνεκα τῆς πολλῆς αὐτοῦ ἐλευθεριότητος. Παρεῖχε δὲ χεῖρα
βοηθείας εἰς τοὺς ἀλιεῖς καὶ λεμβούχους τῆς πόλεως, ἀλλ' οὐ-
δένα μισθὸν ἀπῆτει οὐδ' ἐδέχετο. Καὶ ὅμως ὑπῆρχον πλεῖ-
στοι μεταξὺ τῶν γνωρίμων του νομίζοντες αὐτὸν φρενοβλαβῆ·
διότι ἄλλως δὲν ἔδύνατο νὰ ἐρμηνευθῇ ἡ συνεχὴς αὐτοῦ με-
λαγχολία, τὸ μεμαρμένον πρόσωπον, τὸ ζοφερὸν βλέμμα καὶ
τὸ σιωπηλὸν καὶ σχεδὸν βωδὸν τοῦ στόματός του.

(ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.

λάβη ή ἀνατολή τοῦ ἡλίου καὶ σὰς ἀναγκάσῃ νὰ δῇτε τὴν πρὶν ἀκτινοβολοῦσαν καλλονὴν ὥραν, πανέναν, ξηράν, οὕτω μὴν περιμένετε νὰ ταυρῇ ἡ τελευταία τῆς δύσεως ἀκτὶς ἄλλως θὰ σκεπασθῇτε ἀπὸ ἀπαίσιον, σαββατωμένον, πολυθρόνων οὐρανόν.

Εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος. Πλὴν τοῦ εὐλογιῶντος ἄρτο-
πώλου, ὅστις ἐξύμνε καὶ ἐπώλει τὸν ἄρτον του, χθὲς ἢ
προχθὲς μία κυρία μεταβάσας εἰς τὴν βάρπυρραν τῆς διὰ νὰ
προβάρῃ τὸ ἐπανωφώριόν της, τὸ εὔρεν εἰς τὰς χεῖρας: εὐλο-
γίωσης βάρπυρας.

— Μὰ καὶ μὲν, λέγει πρὸς αὐτὴν δις τὰ ζῆλτος, ἐσὺ μοῦ
φαίνεσαι ἄρρωστη. . . .

— Α! τίποτε; κυρία, τὴν ἔχω θυγατρὶ πολὺ ἐλαφρά!!
Καὶ ὅστερα ἄπορεῖ ὁ κ. Διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας πῶς
ἀκόμη καὶ αὐτὸς δὲν τὴν ἐθγαλε!

Τὸ Χρηματιστήριον ἀκόμη εἰς χαλάρωσιν πράξεις δὲν
γίνονται, ἐλλείποντος ἀκόμη τοῦ χρήματος, αἱ δὲ ἐντυπώ-
σεις ἐκ τοῦ τελευταίου κτυπήματος δὲν παρήλθον εἰσέτι.

Μικρὰ ὑψώσις ὑποφώσκει εἰς τὰ Λαύρια, ἐνῶ τὰ λοιπὰ
χάρτιν οὐδὲν σημείον δεικνύουσι καλλιτερεύσεως.

Τὸ κύριον ἐπεισόδιον ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ εἶναι ἡ παρα-
σκευαζομένη μονομαχία μεταξὺ δύο μεσιτῶν. Φαντάζεσθε
ὑποθέτομεν, τὰ ὅπλα: θὰ εἶναι δύο μετοχαί, ἐκάστην τῶν
ὁποίων θὰ ἐπισηρῇ ὁ εἰς κατὰ τοῦ ἄλλου μεσίτου, καὶ θὰ
νικήσῃ ὅστις ἐκ τῶν δύο ἀρπάσῃ τὴν τοῦ ἀντιπάλου του,
δῆλ. θὰ τὸν ἀποπλίσῃ.

Κύριε Εὐρώτα, ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν διατριβῶν σας
θὰ μετοχοφραγωθοῦν οἱ ἄνθρωποι, θὰ μετοχοφραγωθοῦν.

Ἡ ἀγορά μας εἶχε χθὲς τὸ χριστουγεννιάτικον πα-
νηγύρι της. Ἐχάσατε, ἐχάσατε ὅσα δὲν ἐπῆγατε νὰ τὴν
θαυμάσητε μὲ τοὺς κρεμασμένους γάλους της, τὰς καλο-
θερμένους ὀρνιθὰς της, τὰ λιπαρὰ βωδινὰ της καὶ τὰ τρυ-
φερὰ ἀνάγκια της. Τὸ **κρεοπωλεῖον τῶν Γυφτοπού-
λων**, δὲν ἦτο πλέον κρεοπωλεῖον, ἦτο πινακοθήκη ὁλόκλη-
ρος. Μερικὰ σφαγμένα μοσχάρια τοῦ εἶχαν τόσα παράσημα,
ὥστε θὰ τὰ ἐξῆλευεν καὶ αὐτὸς ὁ κ. Δεσφινάκης. Καὶ ἐκεί-
νη ἡ ματαβοστοιχεῖα! "Ὅλα τὰ βρέφη τῆς Βηθλεὲμ, ὅσα ἔ-
σφαζεν ὁ Ἡρώδης, θάρρεις καὶ ἤλθαν νὰ κρεμασθοῦν ἐκεῖ
μεταμορφωμένα εἰς πουλαρικά! Ἐδῶ καὶ χρυσοστόλιστοι
πετεινοί, ὅταν ὑπασπισταί, ἐκεῖ καὶ λευκόσαρκε γαλοπού-
λαι *ντεκολτέ*, εἰς τὸ πλευρὸν τῶν καὶ γάλοι μὲ χρωματι-
σταῖς κοκάρδαις, σὺν καθαλλιέροι τοῦ κοτιλλιδόν, καὶ μάχαι
τοῦ εἰκοσιένου μαζῇ καὶ σημαῖι, καὶ λαχανικά καὶ ὀ-
πωρικά καὶ ὅλα ποικιλόσχημα καὶ ποικιλόχροα καὶ
λάμποντα καὶ θαυμάζοντα μέχρι τῆς κοκέττας ἐκείνης κυ-
ρίας **Μεγάλης Παράγκας**, ἥτις ὡς μαγικός ἐπίλογος
ἐκλείεν ὅλας τὰς γοητευτικὰς ἐντυπώσεις, ἐντυπώσεις παρα-
μυθίων τῆς Χαλμιᾶς.

Κρὺο κρὺο ἀληθινὸ χειμωνιάτικο μᾶς ἐχαίρετίσε πρῶτῃ πρῶτῃ
χθὲς. Μετὰ τόσον ἥλιον, τόσον αἰθρίαν, τόσον ἀνοιξιν, τὸ
κρὺο ὁμοιάζει παγωτὸ ὕστερον ἀπὸ φραγνὰ ζεστὰ καὶ οἶνον
ζεστότερον ἀκόμη! ὁμοιάζει ὅτι ἄλλο θέλετε.

Κύριοι ἐπίσημοι ξένοι, κύριοι Λόρδοι περιηγηταί, κύριοι
θαυμασταί τῶν Ἀθηνῶν, ἀδεῖξτέ μας τὴ γωνιά!

Ὁ οὐρανὸς μας σὰς ἐκλείσε ταῖς γαλαναῖς του πόρτες καὶ
τὰ παράθυρά του, ὁ δὲ ἥλιος δὲν μπορεῖ πλέον νὰ φανῇ ἀπὸ

πουθενά! Ἄν θέλετε νὰ εἰσθε εἰς τὸ Ἀνόθερο καὶ ποιοῦ ἄνω
ἀκόμη, μείνατε εἰς τὰς Ἀθήνας, αὐτὸ δὲν μᾶς πειράζει. Ἄν
θέλετε πάλι νὰ φύγετε, οὔτε αὐτὸ δὲν μᾶς πειράζει. — Σὰς
τὸ προλέγομεν ὅμως, ἐκδρομὰς δὲν ἔχει, λιγκάδα δὲν ἔχει,
ἐξοχικὰ τσιμπούσια δὲν ἔχει. Κρὺο μόνον ἔχει, χιόνια, λά-
σπες, γούνες, κυνήγι, ξεπαγιάσματα καὶ συνάχια κύριοι περι-
ηγηταί.

Ἡ Βάρη εἶναι μικρὰ πόλις τῆς Ἰταλίας, ἀλλὰ ἐμπο-
ρικοτάτη. Ἐκεῖ ἀποκατέστη ὁ κάλλιστος νέος κ. Ἀγρησίλαος
Γιαννόπουλος, γνωστὸς εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον, γνωστό-
τερος ὡς υἱὸς ἐνὸς τῶν διακεκριμένων καὶ μαρτυρικῶς ἐργα-
σθέντων δημοσιογράφων Ἑλλήνων. Εἶναι ὁ μόνος πολίτης
Ἑλλήνων κατοικῶν ἐν Μπάρῃ καὶ ἐμπορευόμενος ὡς συντάκτορας
ἐνὸς τῶν καλῶν ἐμπορικῶν οἰκῶν τῆς Ἰταλίας, προαχθεὶς
νεώτατος εἰς τὸ ἐμπορικὸν στάδιον ἕνεκα τῶν πολλῶν αὐτοῦ
προσόντων εὐφυΐας, ἐπιχειρηματικότητος καὶ πρὸ πάντων
τιμῆς ἢ μάλλον φιλοτιμίας. Πρόξενος Ἑλλήνων ἐν Μπάρῃ εἶναι
μέχρι τοῦδε εἰς Ἰταλίᾳ *Υἱοκαδῆς*. Ἦδη μὲ τὴν εὐτυχῇ αὐ-
τὴν σύμπτωσιν τοῦ κ. Ἀγρησίλου Γιαννοπούλου παρουσιάζ-
εται καλλίστη εὐκαιρία εἰς τὴν Κυβέρνησιν νὰ παραδώσῃ
τὸ Προξενεῖον εἰς ἐλληνικὰς χεῖρας.

Δύο ἐκ τῶν μελῶν τῆς πρὸς «Συλλογὴν συνδρομῶν ὑπὲρ
τῶν Εὐλογιῶντων» ἐπιτροπῆς — μαυροφρεμένοι — μαυρο-
γαντωμένοι — μαυροπίλωτοι παρουσιάζονται εἰς οἰκίαν, ὅπου
τοὺς ὑποδέχεται ἡ ὑπηρετρία.

— Τί θέλετε; τοὺς ἐρωτᾷ.

— Εἴμεθα Ἐπιτροπὴ τῶν εὐλογιῶντων, ἀπαντῶσιν.

— Οὐ, οὐ, κυρία, εὐλογιασμένοι, κυρία, κλείσε τῆς πόρ-
ταις, κυρία!

Καὶ ἐκλείσθησαν αἱ θύραι κατὰμουτρα τῶν δανδήδων καὶ
ἀπῆλθον περίλυποι ἕως θανάτου.

Νομίζομεν ὅτι ἀδεξιώτερον, ῥωμαϊκώτερον, ἐπιδρομικώτερον
αὐτῆς τῆς ἀπροπαρασκευάστου, ἀνευδοποίητου ἐμφανίσεως τῶν
μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς δὲν ἤδυνάτο νὰ εὐρεθῇ μέσον πρὸς
συλλογὴν συνδρομῶν.

Ἐκάστη οἰκία εἶναι ἄσυλον καὶ πᾶσα ἐπιδρομὴ ξένων θεω-
ρεῖται βαρβαρότης.

Ἐπιτρέπεται νὰ περιέρχονται τὰ διάφορα ἐμπορικά, καὶ
τοῦτο μετὰ προηγουμένην εἰδοποίησιν, ὅχι ὅμως καὶ τὰς οἰκίας.

Εὐρέθη μία πολὺ ἐπιτυχὴς παρομοίωσις τοῦ Βελέντζα, ἐνὸς
συναδέλφου μας.

Ὁμοιάζει, λέγει, τὸν Γαριβάλδην.

Παρατηρήσατε καὶ θὰ δικαιώσητε τὴν παρομοίωσιν.

Πολὺ δ' εὐφρῶς ἔγραψεν ὁ ἐν λόγῳ συνάδελφος εἰς ἐξω-
τερικὴν ἐφημερίδα τὰ ἑξῆς:

— Τίς εἶδεν! ἐάν δὲν ἐγίνετο Βελέντζας, ἂν δὲν ἐγίνετο
Γαριβάλδης!

Τὸ ἑθνητικώτερον ἡμερολόγιον εἶναι — τὸ λέγει καὶ τ' ὀ-
νομα — τὸ Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ Εἰρηναίου Ἀσωπίου.
Εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐνοούμενον ὑπὸ τοῦ τύπου, ἀγαπώμε-
νον ὑπὸ τῶν Κυριῶν, προδοκώμενον ὑπὸ τῆς νεολαίας, ἐκτι-
μώμενον ὑπὸ τῶν λογίων. Ψυχὴ τοῦ Ἡμερολογίου αὐτοῦ εἶ-
ναι ὁ Εἰρηναῖος Ἀσώπιος, ὁ πρωτόθετος οὗτος τῆς ἐλαφρᾶς
φιλολογίας. Αἱ ἀνθηρότεραι σελίδες τοῦ Ἀττικοῦ Ἡμερολο-
γίου κατέχονται πάντοτε ὑπὸ τῆς γραφίδος τοῦ ἱλαρογράφου

Ἀσωπίου. Ἱστορία καὶ Σάτυρα καὶ Ποίησις συγκυλίωνται ἡδονικὰ εἰς τὰ γραφόμενά του. Εἰς τὸ Ἐφετεινὸν ἔχει τὸ Συναξάριον τῶν Νέων Ἐπαρχιῶν, ὡραῖον σατυροπολιτικὸν ἄρθρον, τὴν Γεναῖκα ἐν Ἑλλάδι καὶ τῇ Ἑσπερίᾳ μελέτην κοινωνικωτάτην καὶ τὸ Γ' μέρος τὴν σπινθηροβολοῦσαν περὶ Πνεύματος πραγματείαν του. Μετὰ τοῦ κ. Ἀσωπίου, ἀρχισυντάκτου τοῦ Ἡμερολογίου, ὡραιωτάτη διατριβὴ — ἐπιστημονικὴ, τερπνὴ, περιέργος, νεωτεριστικὴ καὶ ὀλίγον σκανδαλώδης διὰ τοὺς περὶ τὸν κ. Δαμαλᾶν, εἶναι ἡ περὶ Ἀυτοματισμοῦ τοῦ ἀγαπητοῦ ἱατροῦ κ. Ζωγιοῦ. Εἶναι ὁ πρῶτος συστηματικὸς ἀπόστολος καὶ παρ' ἡμῖν τῆς ὀλιστικῆς φιλοσοφίας. Διὰ τῆς διατριβῆς του μᾶς κάμνει ὅλους κοῦκλες. Διδάσκει καὶ εὐκολωτάτας μεθόδους ὑπνωτισμοῦ γυναικῶν καὶ μάλιστα νευρικῶν. Ἐπωφεληθῆτέ τας ὅσοι δὲν εἴσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰς γυναῖκάς σας, δὲν ὑπάρχει ἄλλο φάρμακον ὑπνωτισμός ! Πλήρης ἀναισθησία. Πολλὰ ἄλλα ἄρθρα, ὧν τοὺς τίτλους δὲν σὰς λέγομεν, ἡ ὡραία τῶν ὡραίων, καθιστῶσι τὸ Ἡμερολόγιον αὐτὸ τὸ πολυτιμώτερον τῆς πρωτοχρονίας δώρον καὶ τῶν ἡμερῶν αὐτῶν εὐχρεστώτερον ἀνάγνωσμα !

Τὸ μέγα λαχεῖον ἐκέρδισε, ποῖος ἄλλος παρὰ ὁ Κεχαγιᾶς, μετὰ τὸν Βούρον, μετὰ τὸν Ψύχαν, μετὰ τὸν Ἀθηνογένην. Πληρόντες μωροὶ τῶν παρὰ σας καὶ ἀγοράζετε μετοχάς, καὶ ἀγοράζετε μωρότεροι προμέσας, διὰ νὰ τὸν μοιράζωνται ἔπειτα αὐτοί. Τοῦλάχιστον δὲν τὸν διανέμονται μὴ καὶ καλὴ ἀναμεταξύ τους τὸ διατεθειμένον διὰ τὰ λαχεῖα κεφάλαιον, διὰ νὰ παύσῃ καὶ ἡ αἰσχροκέρδεια τῶν προμεσῶν καὶ τῆς ἐπ' ἐλπίδι λαχεῖου ἀγορᾶς τῶν μετοχῶν.

Ὁ κατερχόμενος διὰ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ σταματήσῃ τὸ βῆμα πλησίον τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Μασσαλίας. Ἐκεῖ ἐνώπιον ῥυπαρὰς εἰσόδου μάνδρας, ἀνθρώπος τις προσκαλεῖ τοὺς διαβάτας νὰ εἰσέλθωσι καὶ θαυμάσωσι : Τὰ τέρατα τὰ ἀξιοπεριέργα, ἓνα παιδί μὲ δύο κεφάλια, ἓνα πετιρὸ μὲ τρία πόδια καὶ ἓνα ἄγριον οὐραγκοτάγκος ! Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς θύρας, ἀντὶ παραπετάσματος, κρέμεται ἀκάθαρτος βελέντσα, ἐνθυμιζοῦσα εὐθὺς τὴν δίκην τοῦ Βελέντζα, καὶ κυματίζει ὑψηλὰ ἀναπεπταμένη ἡ γαλλικὴ σημαία, δὲν εἰσεύρω διατί ἴσως διὰ νὰ ἐνθυμίσῃ καὶ αὐτὴ τὸν θάνατον τοῦ Γαμβέττα. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἔχετε διὰ πέταμα δύο δεκάρας εἰς τὸ θυλάκιόν σας, προπληρώνετε καὶ εἰσερχεσθε ἀνασηκόντων τὴν βελέντζαν. Μία παλαιὰ κάσσα καὶ ἐν τραπεζᾷ κοντὰ κοντὰ τοποθετημένον καὶ ἐπ' αὐτῶν δύο τρία σκυλαρικὰ βαλσαμωμένα, ἐν τετράποδον καὶ ἐν ὑέλινον δοχεῖον μέγα, ἀποτελοῦσι τὸ μουσεῖον, τοῦ ὁποῖου ὁ ἰδιοκτήτης, λερωμένος φουστανελλᾶς, μὲ σελλάχι καὶ μαχαίρια, πρὸς ἄλλων αἰφνης ἐκ τοῦ ὅπισθεν παραπήγματος, ἔρχεται νὰ σὰς ἀναπτύξῃ τὴν σπουδαιότητα, τὴν ὁποίαν σεῖς μάτην προσπαθεῖτε νὰ ἐννοήσητε.

— Αὐτὸς ὁ κόκκορας, σὰς λέγει, ἔχει τρία ποδάρια. Καὶ ἵνα πεισθῇτε ἀρπάζει τὸ δυσώδες περσιτὸν καὶ φέρων αὐτὸ ὑπὸ τὴν ῥινὰ σας, σὰς ἐπιδεικνύει τοὺς τρεῖς πόδας ὧν οἱ δύο εἶναι εἰς τὰς θέσεις των καὶ ὁ τρίτος ρυτευμένος εἰς τὴν πλευρὰν ἐκτείνεται πρὸς τὰ ἐμπρὲς ὡς νὰ μουντζώνῃ.

— Αὐτὴ ἡ κότα ἔχει δύο πισινούς· εἰς τὴν ἴδια αὐτὴ τὴ μάντρα τὴν εἶχαμε καὶ μᾶς γεννοῦσε δύο αὐγὰ τὴν ἡμέρα. Καὶ διὰ τοῦ δακτύλου δεικνύει τὰ μαδνημένα ὀπίσθια τῆς ὄρνιθος ἔχοντα πράγματι δύο ὁπὰς ἀνοικτάς. Ἐν τούτοις σεῖς ποιεῖτε σημεῖον ἀμφιβολίας :

— Δύο αὐγὰ τὴν ἡμέρα !

— Σὺν σ' τὸ λέω γῶ ; δὲν ξέρω γῶ ὅπου τὴν εἶχα ! καὶ ὁ καταστηματοῦχος ἀγριεύει τὰ μάτια.

— Ἄ βέβαια, βέβαια, ἀφοῦ τὸ εἶδατε σεῖς.

— Αὐτὸ εἶναι ἓνα παιδί μὲ δύο κεφάλια ! Καὶ βλέπετε ἐντὸς τοῦ οἰνοπνεύματος, μετ' ἀηδίας, ἡμισεσηπτότα κρέατα.

— Ἐνα λυκόπουλο ζωντανὸ καὶ ὁ ἄγριος οὐραγκοτάγκος τῆς Ἀμερικῆς.

Τὸ λυκόπουλον εἶναι ἐντὸς ξυλίνου κλωβοῦ φειριῶν καὶ ζαρωμένος καὶ ὁ ἄγριος οὐραγκοτάγκος . . . μία μαῖμου δεμένη ἀπὸ τὴν μέσην. Ἐφωτίσθητε καὶ στρέφετε νὰ φύγετε πνιγόμενος ἐκ τῆς ἀποφορᾶς κ' ἐξαφνα τότε βλέπετε κατὶ τὸ ὁποῖον δὲν ἐπροσέξατε πρὶν : κρεμασμένην εἰς τὸν τοῖχον μουντζουρογραφίαν μὲ τὴν ἐπιγραφὴν **Ο ἱερὸς λεοστακος**.

Ἄν ὑπῆρχον καὶ ἐν Ἀθήναις ἐπαγγέλματα ὡς τὰ πορσινα, συλλογισθῇτε, ὁ φουστανελλᾶς ἐκεῖνος ἡδύνατο νὰ ἐγγραφῇ κατασκευαστὴς . . . τεράτων !

Προχθὲς τὴν νύκτα μὲ τὴν σελήνην δύο νέοι, ἐρωτευμένοι πιθανώτατα, ὁ εἰς βιολιστής, ὁ ἄλλος κιθαριστής ἐπῆραν τὰ ὄργανά των κ' ἐπῆγαν κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς καλῆς των νὰ κάμουν πατινάδα. Οὐτ' ἐφώναζαν, οὐτ' ἐθορύβουν. Καὶ οἱ δύο ἦσαν τεχνῖται συνήνωσαν ἐν ἁρμονίᾳ τὸ βιολίον καὶ τὴν κιθάραν των καὶ ἤρχισαν ἐλαφρὰ, ἐλαφρὰ τὴν περιπαθὴ σερατάδα τοῦ Κουρέως τῆς Σεβίλλης. Διηρχόμεν ἐκίθεν καὶ ἔστην κατεγὼν· ευμένος ἐκ τῆς νυκτερινῆς ἐκεῖνης γαλήνης, μέσῳ τῆς ὁποίας ἐπτερύγιζαν οἱ ἀθάνατοι τοῦ Ῥοσσίνι φθόγγοι. Καὶ αἰφνης ποδοβολητὸς ἔκπων ἠκούσθη καὶ κλαγγὴ ξιφῶν, καὶ κραυγαὶ ὀργῆς. Περιπολία χωροφυλάκων ἀφίκετο ἀπὸ ῥυτῆρος ἐλαύνουσα.

— Βρὲ σεῖς, δὲν πᾶτε νὰ κοιμηθῇτε, μόνο γυρνᾶτε 'ς τοὺς δρόμους καὶ ζυπνᾶτε τὸν κόσμον μὲ τὰ βρωμοπαιγνίδια σας, μασκαράδες !

— Μὰ δὲν πειράζομε κἀνέναν, ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ ὁ ἕτερος τῶν νέων, παίζουμε σιγὰ, σιγὰ.

— Σκασιμός, νὰ μὴ σοῦ σπάσω τὴν κιθάρα 'ς τὸ κεφάλι ! Γκρεμισθῇτε νὰ πᾶτε σπῖτια, ἐὰν δὲν θέτε νὰ ξενιχθῇτε 'ς τὴν μηραρχία.

Καὶ ἐνῶ ἐκεῖνοι ἀπῆρχοντο ἐσκεπτόμενοι : εἶναι θαυμαστὴ ἀληθῶς ἡ χωροφυλακὴ, ἡ συλλαμβάνουσα τὰς μελωδίας τοῦ Ῥοσσίνι διὰ νὰ μὴ ταράττωσι τὸν ὕπνον τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ θὰ παρεκάλουν αὐτὴν νὰ φροντίσῃ ἀκόμη καὶ περὶ τῆς συλλήψεως τῶν φύλλων, τῶν κοραίων καὶ τῶν κωνόπων, ἵνα ὁ ὕπνος τῶν πολιτῶν καταστῇ τόσῳ νήδυμος, ὥστε νὰ μὴ ἐνοῶσι ποσὸς τοὺς παραβιάζοντας τὰς θύρας των καὶ κλέπτοντας τὰ χρήματά των λωποδύτας καὶ νυκτοκλέπτας.

Μᾶς ὑπενθυμίζουν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀπαισίας συμπτώσεως τοῦ θανάτου τοῦ Γαμβέττα καὶ τοῦ γλεντιῦ ἐν τοῖς ἀνακτόροις, ὅτι τὸ 1864 παρασκευαζομένων τῶν ἀνακτόρων διὰ γεῦμα καὶ ἀναγγελθέντος τοῦ θανάτου τοῦ Μαυροκορδάτου, τὸ γεῦμα ἀνεστάλη, προσεκληθῆσαν δὲ οἱ ὑπαξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ καὶ τῶν δανικῶν πλοίων καὶ κατηνάλωσαν τὰ ἐτοιμασθέντα εἰς μίαν γωνίαν τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου.

Τότε, ἀλήθεια, εἴμεθα νεώτεροι καὶ εἶχμεν ἰσχυροτέραν τὴν μνήμην !